I vildmarken

ÄFVENTYR I CANADA.
AF TOM YOUNG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Hvem är då denne mångkunnige Latour?" frågade jag.

"Det är en, för väl 40 år sedan hit emigrerad fransman. Han har i sina yngre dagar varit pälsjägare, men på senare tiden Hudson-Bay kompaniets ombud för denna här orten. Han är nu en 70-årig gubbe, men ännu frisk och sund som en nötkärna."

Det kunde omöjligt vara för denne gubbe, som miss Gunlög ville lära sig sjunga den "lustiga sång" hon hört af mig. Det var då ändå en tröst. Men kanske hade han söner?.... Ja så måste det vara... och vid denna tanke sjönk midt hopp ånyo.

"Har han många söner denne... denne Latour?" frågade jag, som en följd af mitt hjärtas tysta farhågor.

Förvånade sågo Jack och hans dotter på mig vid denna fråga, alldeles utan sammanhang med det föregående samtalet.

"Vad i all världen pratar du?" sade Jack skrattande. "Aldrig har jag åtminstone hört att Latour varit far till några barn. Skulle det kunna sägas något i den vägen, vore det att han gentemot min Gunlög alltid visaat sig som en god far, för hvilket jag icke kan vara nog tacksam."

Miss Gunlög såg fundersamt på mig och ett litet muntert löje spelade i hennes munvinklar. Hade hon gissat rätta orsaken till min fråga? Vid denna tanke rodnade jag starkt, hvilket ännu mera förargade mig.

Men, när man talar om trollen, stå de i förstun, lyder ett gammalt ordstäf, hvars sanning bekräftades äfven nu. Ty, hvem steg i samma stund in till oss i stugan, om inte just denne Latour.

Det var en vacker gubbe med rak, militärisk hållning, bronsfärgad hy, mörka bruna ögon och hvita, välvårdade mustascher.

Jag föreställdes för honom och, som han inte förstod svenska, fördes samtalet därefter på engelska.

"Jag hörde berättas", sade han, förtroligt hälsande sina grannar, "att ni fått besök här af en främling och jag kunde inte ensamt låta er njuta förmånen af att se ett nytt ansikte här i vildmarken, utan måste gå öfver och dela er glödje."

Latour befanns vara en särdeles älskvärd och tydligen bildad man. Hans konversation var ledig och, när han fick veta det jag var svensk, blef han mycket intresserad af att få höra, hvad vi tyckte i Sverige om ättlingarna af fransmannen Jean Baptiste Bernadotte.

Jag sade honom att vi voro storbelåtna med den Bernadotteska dynastien, som visat sig vara, både till hjärtan och tänkesätt, fullgode svenskar. Men då jag inte ville fortsätta samtalet i deta ämne, sökte jag leda det åt det höll, som nu mest låg mig om hjärtat, nämligen vår expedition och dess utsikter.

Jag började därför berätta honom om dr Norton och dennes sökande efter lord Lilburn, som på ett år inte gedt ett lifstecken från isig sig, liksom de resultat vi hittills nått.

"Och nu, monsieur Latour", tillade jag, "blefve jag er tacksam få höra ert omdöme om vårt företag och de förutsättningar ni tror vi ha för att lyckas."

Latour hade intresseradt hört på och när jag slutat, sade han:

"Ert företag syns mig mer än vanskligt och kommer ej en lycklig slump er till hjälp, fruktar jag att det blir svårt, för att inte säga omöjligt, att i detta de stora viddernas land, söka reda på dem. Och talar inte deras obegripliga tystnad för att de kanske redan gått förlorade."

"Men hvad skulle då kunnat ha händt dem?" frågade jag helt modfälld.

"Ganska mycket! Dessa män kunna möta många oförutsedda faror, obekanta som de äro med natur och klimat. De kunna såras, ja dödas af vargarna, de kunna drunkna i floderna, gå ner sig på isarna, omkomma i snöstormarna, de kunna ock råka ut för dessa bofvar, som under namn af den "smygande kattens band" i åratal hvarit traktens skräck.

"När nu denne lord med sin betjänt inte varit synlig i våra bygder och, som ni sagt, landstigit redan vid Poplar River, är det tydligt att han tagit en östligare väg, korsande Nelson River för att till sist nå de på jaktbart vilt så rika trakterna vid Churchills vattenområde. Mitt råd blir därför att ni begifva ertill detta stora vatteindrag, som dessutom är stråkvägen för alla pälsjägare, där torde ni få höra något vidare om honom."

"Jag har", fortsatte Latour, "under mina mångåriga jaktfärder gjordt anteckningar om ett och annat, som kan vara af intresse att veta."

"Landet häromkring och ändå mer norrut är ganska okändt. Hudson-Bay Co och äfven engelska staten ha visserligen utrustat flera expeditioner för landets utforskande, men ännu finnas trakter, som endast äro helt ytligt kända.

"Jag har för den skull på tillgängliga kartblad inlagdt en del mindre sjöar, åar, träsk samt likaså inprickat jakthyddor, blockhus och framkomstmöjliga terränger. De äro väl", sade Latour leende, "inte på spiken så riktiga, hvad detaljer beträffar, men, ehuru äfven på ett ungefär, kan det vara bra veta att de finnas.

"Dessa mina anteckningar ha numera intet värde för mig, hvarför jag gärna ställer dem till er expeditions förfogande."

Jag tackade Latour på det hjärtligaste, säker om att dr Norton skulle högt skatta värdet af dessa kartor och anteckningar.

Tiden hade gått och jag måste tänka på hemfärden.

Jack lofvade att följa mig ett stycke på vägen; detta var ju mycket snällt, ehuru jag naturligtvis hade föredragit hans dotters sällskap. Med henne hade jag knappt fått växla mer än några enstaka fraser, så upptagen hade jag varit af resonnemangeerna med Jack och monsieur Latour.

Vid detta var emellertid ingenting att göra för denna gång. Jag hoppades likvist på ett snart återseende. Jag bad dem därför allesamman vara välkomna till Pike, i det hopp att de skulle få göra bekantskap med dr Norton, hvilken, därom var jag viss, skulle bli särdeles intresserad af att få samtala med en så erfaren man som mr Latour.

Ja, detta skulle bli et ovanligt nöje, försäkrade Latour.

Jack och jag gingo nu i aftonskymningen den lilla stigen framåt, som ledde till hyddan vid Pike och under tiden berättade han, med en öppenhet som intet har att dölja, hela sitt lifs historia.

Han var född i Bohuslän och hade redan vid sitt adertonde år gått som lättmatros mellan Köpenhamn och Reijkiavik, senare som styrman mellan denna stad och Canadensiska hamnar. I Quebec hade han gjordt bekantskap med "vackra Mary", som var anställd på ett sjömanshotell därstädes.

"Jag slog mig ner där som fiskare", berättade han, "och gifte mig med Mary".

"Det var ett sträfsamt lif, men inkomsten ganska god, ty fisket var gifvande. Så föddes oss Gunlög och vi voro nöjda och lyckliga. Men många år fick jag inte njuta af min lycka. Mary omkom nämligen i en storm, då af oro öfver midt långa uteblifvande i en liten båt beigfvidt sig ut att söka mig."

I Jacks ögon skimrade något vått och hans ansikte fick et sorgset, resignerat uttryck.

'Efter denna dag", fortsatte han, "trifdes jag aldrig i Quebec, där allt påminde om henne. Jag tog därför barnet och tillsammans med en flock isländare drogo vi inåt landet, tills vi slutligen hamnade här."

"Och ni trifvas här?" frågade jag.

"Aja, allting ginge väl an, men jag börjar att bli gammal och önskade nu intet högre än att kunna få ta min Gunlög med och flytta tillbaka till gamla Sverige."

"Och miss Gunlög, hur finner hon sig tillrätta här?"

"Hon klagar aldrig! Hon är nu min enda fröjd; gladlynt och oförfärad som sin mor!"

"Ja, hon är ung och har väl en hel del ungdomsvänner, i hvilkas sällskap tiden går utan att man vet af det?" Jag kunde inte låta bli att göra denna fråga för att lära känna hur landet låg. Men Jack skakade sitt gråa hufvud och sade:

"Ah, det är inte så väl heller. Allt sällskap hon har, stackars flicka, är blott två gamla gubbar, Latour och — jag."

Mina utsikter vis å vis Gunlög var sålunda i stigande och jag kände mig helt lätt om hjärtat när jag efter att ha tagit afsked af den snälle Jack, klämde i, så det ekade i skogen:

I Kalifornien,
där himmelen är blå,
där näktergalar små,
slå sin drill: falleri, fallerrallan lej

FEMTE KAPITLET.

Jakten.

Två dagar senare var det midsommarafton och ännu hade inte Norton och Imka återvändt. Jag hade tidigt stigit upp för att dagen till ära pryda hyddan med blommor och gröt. På gafveln hade jag fäst en stång med den engelska flaggan och kring den gråa dörren hade jag rest en portal af hopbundet björkris. Den lilla gräsbevuxna gårdsplanen var rensopad, så det hela tog sig snyggt och inbjudande ut i den härliga sommardagen.

Under midt arbete med allt detta, spejade mina ögon allt som aftast mot skogsstigen, i hopp att få se någån af mina nyföräfvade vänner från byn och särskildt miss Gunlög, med hvilken mina tankar, som jag tyckte, nästan allt för mycket sysselsatte sig.

Och — liksom min längtan haft en magnetisk kraft — såg jag henne till sist, kommande mellan träden, med denna lätta, elastiska gång, som var henne egen.

Hon åtföljdes af Bjarne och hade en lätt jaktbössa hängande öfver axeln.

"God morgon, mr Ljung", ropade hon redan på långt håll.

Och jag skyndade mig mot henne, fattade hennes händer, som jag tryckte, kanske allt för varmt för vår korta bekantskap.

Men hon låtsades om intte utan gick fram till hyddan och tog midt morgonarbete i skärskådande.

"Så förtjusande ni ordnat här, mister Ljung."

"Ja, jag har bjudit till. Det är midsommarafton och där hemma fira vi denna dag med blommor och grönt, lekar och dans. Men miss Gunlög, kalla mig för all del inte mister", bad jag bevekande, "jag är ju för närvarande endast en aflönad tjänare och all vår samvaro "mister därigenom sitt behag", vitsade jag.

"Jag skall kalla er allt hvad ni vill; vi äro ju landsmän och, som jag hoppas, vänner."

"Således, säger ni då hädanefter — Tom?"

"Jag får väl lof, men Tom, vad tänker ni då kalla mig?"

"Jag skulle kunna kalla e allt vackert och godt, som finns på vår jord, men för närvarande beder jag blott att få kalla er — Gunlög."

"Afgjort", skrattade hon, i det hon lade sin hand i min.

"Men, det är så sant Tom, jag har hälsningar från far, att han och onkel Latour ämna sig hit i afton, vare sig doktorn träffas här eller ej. De äro betydligt pratsjuka och skulle inte afstå från detta besök på några vilikor."

"Det blir sålunda att ta emot dem, hvilket ni vill eller ej."

"Jag har inte lust att vänta på dem till i afton", fortfor hon, "utan gick i förväg. Dagen är allt för vacker att tillbringa inomhus. Dessutom önskar jag använda den till att se om mina jaktmarker häruppe i skogen".

"Är ni då jägare?" frågade jag.

"Onkel har lärt mig så mycket, äfven att skjuta, men nu för tiden blir det sällan af. Jag har emellertid, som jag tror, ett par pälsdjur kvar häroppe, som jag tänkt lägga mig till med, innan skinnen bli dåliga. Har ni inte lust att följa med på jakten, Tom?"

Om jag hade...!? Jag vet ingenting jag hellre velat. Men jag tänkte på dr Norton, det vore ju förtretligt om han anlände under min frånvaro, så jag stod i valet och kvalet.

"Hur lång tid tar er jakttur?" frågade jag därför tveksamt.

"Tre timmar ungefär, om intet särskildt inträffar".

Jag såg på klockan, hon var endast 10. Kl. 1 borde vi sålunda kunna vara tillbaka.

Denna omständighet besegrade alla mina betänkligheter och, efter att ha försett min ränsel med hvad jag ansåg nödvändigt, slängde jag bössan öfver axeln och var färdig följa, hvart det nu än bar.

Längs en liten bäck, som muntert porlade mellan stenar och tufvor, tågade vi nu framåt på alldeles obanad stråt. I spetsen gick Bjarne som vägvisare. — Han hade tydligen gått här förut. — Efter följde Gunlög.

Vig och smidig, smög hon sig fram mellan en bråte af kullblåsta trän, grenar och ris. Sist kom jag, som visserligen tagit min handyxa med för rödjande af väg, men kom aldrig i tillfälle använda den.

Hindren hoppades öfver och stängande grenar kröpos under. Allt i rask takt. Här och hvar svällde bäcken ut till små tjärn, beväxta med vattenväxter och terrängen steg så småningom, ju längre fram vi färdades.

Något samtal kunde under sådana omständigheter knappast bli fråga om. Endast enstaka frågor och svar samt några skämtsamma tillrop då och då.

Efter ungefär tre kvarts timmes marsch, hade vi nätt en platå med en liten sjö, skimrande fram mellan videbeklädda stränder.

Här gjorde Gunlög halt och kallade hunden till sig.

"Detta är platsen för jakten, Tom. Nu måste vi smyga oss fram som indianer. Inte en kvist får brytas, inte något buller göras", sade hon halft hviskande.

Så försiktigt som möjligt sökte vi nalkas sjöns strand. Lyckligtvis växte här ymnigt med gräs så att våra fötter sjönko ned som i en matta och dämpade våra steg.

Just där bäcken rann ut ur sjön, upptäckte jag ett par kupolformiga kullar af ungefär en meters diameter och som det tycktes byggda af dy och torf.

"Bäfver..." tänkte jag, ty tala vågade jag ej.

Bortemot ett skotthål från dessa kulor, gjorde Gunlög ett tecken åt mig att vi skulle dölja oss bakom några buskar för att afvakta den stund villebrådet blef synligt. Hon böjde varsamt undan några grenar, så hon hade fri utsikt, satte sig sedan på en sten med bössan lagd framför sig.

Jag gjorde naturligtvis som hon, inseende att vi kunde kanske länge nog få vänta, innan tillfälle gafs att skjuta. Bjarne låg lugnt utsträckt bakom oss, som om hela saken inte anginge honom.

Tiden kröp fram, förfärande sakta. Intet annat hördes än ett par änders snattrande vid sjöns motsatta strand och några fågeldrillar från snåren.

Jag hade svårt att jämt sitta och stirra på dessa jordkullar. Min blick drogs ovillkorligen mot min grannes vackra, rosiga ansikte. Så rena drag hon hade, huru välformade voro icke munnens linjer, näsans och hakans konturer.

Gunlög måste rent ha känt på sig, hur jag fixerade henne, ty hon vände sig plötsligt mot mig och, när hon såg min varma blick, smög sig något blygt öfver hennes ansikte och... rodnande, pekade hon mot sjön.

Ändtligen...! I vattnet framför oss uppdyker ett rundt, gulbrunt hufvud... så ännu ett, plöjande hvar sin fåra i den lugna viken.

Gunlögs tvenne skott ljuda i nästan samma ögonblick och — innan jag ens fått tid att sikta — var Bjarne med ett skall nere i vattnet och i färd med att infånga villebrådet.

Vi skyndade efter och där lågo nu två djur af en kanins storlek. Färgen var rödbrun, under buken grå, svansen lång, från sidorna hoptryckt, fjällig och försedd med svarta, korta, åtliggande hår.

"Hvad är detta för slags bäfver?" frågade jag.

Gunlög lyfte skrattande upp ett af odjuren.

"Trodde du" — hon duade mig i hastigheten — "att vi voro på bäfverjakt? Nej, detta är en Ondrata."

"Ondrata... Ondrata..." mitt minne vaknade. Javisst, det var en bisam- eller bäfverråtta, ett pälsdjur, hvars kinn var mig välbekant och som äfven fördes i den svenska marknaden.

Gunlög granskade noga djurens fäll, under det hon förklarade för mig att dessa råttor meränslets togos med giller, ett sätt, som hon dock för sin del, tyckte vara allt för ointrässant för att sysselsätta sig därmed.

Under detta hade Bjarne i sin jaktifver rifvit hål på en af kulorna, som utgjort bäfverråttornas bo. Den liknade invändigt en rund bakugn af cirka 50 cms. genomskärning och hvars väggar voro klädda med fina rötter och gräs. Den hade en utgång under vattnet och flera sidogångar, ledande inåt marken.

Men tiden led och vi måste tänka på uppbrott. Dock, trots det jag egentligen bort skynda på det mesta möjliga, gjorde vi oss ingen brådska på hemvägen.

Gunlög visade mig flera sina jaktplatser och berättade om sina fångster. Jag frågade henne, hur hon vågade ensam ströfva omkring i dessa obygder.

Ensam va hon ju sällan. Onkel Latour åtföljde henne oftast och, så hade hon sällskap af Bjarme, en vän, sade hon, klappande hunden, som inte brådt skulle lämna henne i sticket. Dessutom är folket häromkring godlynt och vänligt. Intet ondt skulle sålunda kunna hända henne, såvida hon inte råkade ut för någon af den "smygande kattens" band, i hvilket fall det gällde ära och lif.

"Men hvad är då detta för band?" frågade jag helt upprörd. "De få ju som det tycks, husera bäst de vilja."

"Det är de vildaste sällar, som trampat vår gröna jord och ha en längre tid utgjort hela traktens skräck. Det påstås att de äro indianer, ständigt på krigsstråt, men Latour tviflar därpå. Han tror i stället att de utgöra ett band förrymda brottslingar". Hennes far hade tillsammans med ett antal modiga män tvenne gånger anställt ordentlig skallgång efter dem, men då hade de varit försvunna som om jorden hade uppslukat dem. På sista året har de emellertid inte varit synliga här i dessa trakter, hvarför man hoppades att de på något sätt omkommit eller också dragit sig åt annat håll.

När vi till sist nådde hyddan var klockan 3 på e. m. och allt stilla och öfvergifvet som förut. Men när vi kommo att kasta blicken öfver sjön, sågo vi i fjärran en segelbåt, styrande rak kurs på Pike.

"Det är fars båt", ropade Gunlög i glädje klappande händerna. "På med kaffepannan Tom, ty kaffe är den dryck, som smakar dem bäst af allt".

När eld var gjord och vattnet kokade, gingo vi till stranden att välkomna dem, men döm om vår glada förvåning, då vi, utom Jack och Latour, i deras sällskap äfven upptäckte dr Norton och Imka.

(Forts.)

Dyrbart. Gamle Persson var en snål karl. Men när hans son dog tyckte han, att han kunde kosta på honom en dödsannons och for in till närmaste stad för att få den införd. Inkommen på annonskontoret frågar han:

— Den kan väl inte gå på mer än en krona?

— Jo, den kostar en krona centimetern, blef svaret.

Det var då förskräckligt, säger gubben, och pojken som var nära två meter.

Just därför. Anna: — Har inte din bror Erik varit förlofvad länge nog nu för att gifta sig?

Hanna: — Jo, alltför länge, han har icke ett öre kvar.

MANITOBA GOVERNMENT SERVICE DEPT.

En af en serie artiklar af olika tjänstemän vid Manitoba Agricultural College.

LEDSJUKDOMAR HOS FÖLET.

(Nedanstående är ett utdrag ur en broschyr "Vanliga sjukdomar hos fölet", författad af C. D. McGilvray, M.D.V., docent i veterinärvetenskap vid Manitoba Agricultural College. Broschyren, som är tryckt på engelska, behandlar äfven andra sjukdomar hos fölet än dem som äro nämnda härnedan. Exemplar af denna broschyr kan erhållas, om man vänder sig till "The Publications Branch", Manitoba Department of Agricutlure, Winnipeg, Man.)

Ledsjukdomar hos fölet, som också kallas naflesjukdom, är en sjukdom, som gifver sig tillkänna hufvudsakligen vid inflammationer och abcesser eller sår i lemmarnes led. Det råder olika meningar om huruvida denna sjukdom hos fölet kommer af foder eller är af födseln. Somliga häfda den uppfattningen, att fölet i många fall är född med sjukdomen och att den äfven kan vara besläktad med andra sjukdomar, t. ex. influensa och smittosam abort hos modern, som haft inflytande på fölet före födelsen. De finnas ock, som häfda den uppfattningen, att sjukdomsbacillerna i vissa fall finna väg till fölets system genom modersmjölken. Om detta är fallet, torde det förklara orsaken till att föl, som födas af vissa mödrar, ha tendens att bli angripet af sjukdomen. Fall af smittoöfverföring äro kända och inträffa ofta efter födelsen genom en sjukdomsbacill, känd under namnet Streptococci, som kommer in i fölets system genom nafleträngen. I detta sammanhang är det värdt att lägga märke till att det vid afslitningen af nafleträngen uppstår ett sår, som lätt besmittas, då det kommer i beröring med orenligheter, som innehålla sjukdomsbaciller. Den infektion, som därigenom uppstår och kommer in i systemet, föres med blodet till de olika delarna af systemet och förorsakar sjukdomen, som yttrar sig genom abcesser i lederna.

Gödseln och affallet, som samlar sig i stallet eller bakom stallbyggnaden synes vara en god tillhållsplats för dessa sjukdomsbaciller liksom för alla andra. Så snart bacillerna först komma in i stallet eller på gården, öka de sig i sådan grad, att sjukdomen kommer att liksom höra hemma på farmen.

Sjukdomens symptomer och utveckling. Ehuru symptomer af allmänt illabefinnande, såsom feber, kort andedräkt och olust att äta torde vara synliga från början, äro de första symptomerna man i regel märker halthet och uppsvällningar i lederna. Detta leder ofta till den felaktiga uppfattningen, att fölet skadat sig eller blifvit trampadt af modern. Vid allvarliga fall märker man ofta, att fölet har smärtor, andas hastigt och lägger i dagen en större törst, eftersom febern blir starkare. Som regel bli uppsvällningarna i lederna mera iögonenfallande efter några dagars förlopp och omsider bryta abcesserna ut. Som sjukdomen utvecklar sig, kommer magsjukdom till, och fölet magrar och förlorar krafterna. På detta stadium visar fölet fallenhet för att vilja ligga hela tiden och måste ofta hjälpas på benen och kan knappast beveka sig. Undersöker man naflen, märker man äfven uppsvällningar där, och man märker att nafletrakten är öm, och trycker man på den, kommer en vätska ut. I somliga fall droppar det äfven urin från naflen. I sista stadierna af sjukdomen sätter ofta komplikationer till, som lungsjukdom eller hjärtsjukdom, och döden följer. Dödligheten är stor, i det cirka 50 proc. af de föl, som angripas af sjukdomen dö som följd af den. De som öfverlefva få stora och vanskapliga lemmar.

Behandling och förebyggande. Med tanke på att ledsjukdomen är en veritabel pest, som förorsakar stor dödlighet bland fölen, bör man alltid se till, att möjligheten för infektion och smittoöfverföring reduceras till ett minimum, och man skall sträfva efter att förebygga, att fölet blir besmittadt. Detta är naturligtvis svårt, där infektionen inträder före födelsen eller genom morsmjölken. Det mest verksamma medlet i sådana fall är att behandla fölet med passande vaccin. Som sjukdomen ofta säges bero på sjukdomsbaciller, som komma in i systemet kort efter födelsen genom naflen, bör man lägga an på att förhindra fölet besmittas. Till den änden bör modern, om årstiden tillåter det, hållas i en ren och torr plats omedelbart före och efter födelsen. Om modern hålles inne i stallet, bör en afbalkning inrättas, som är mycket noga skurad och försedd med strö. Modern bör äfven tvättas noga. Så snart fölet är född bör man uppmärksamma nafleträngen och vakta den noga mot infektion. Fölet måste hållas borta från gödselhögar eller andra platser, där smittoämnen ha utsikt att utveckla sig och trifvas. Naflen bör tvättas dagligen med en anticeptisk lösning, helst jod. Huden nära naflen bör ock öfverstrykas med jod och dessa operationer vidtagas dagligen minst en vecka. I brist på annat kan man bestryka naflen med tjärolja eller ock använda en ett proc. lösning af creolin eller karbolsyra. Under behandlingen af naflen bör man undvika att beröra den med händerna, om de ej äro absolut rena. Ett mycket praktiskt sätt att behandla fölet på är att fylla en kopp med anticeptisk lösning och hålla den mot fölets mage, medan det står, tillåtande naflen att täckas af lösningen i några minuter åt gången. Ytterligare skydd kan gifvas värdefullare föl genom att lägga ett anticeptiskt bandage om naflen. De förutnämnda försiktighetsanstalterna med modern och fölet äro nödvändiga för att gifva fölet en rimlig trygghet mot smittoöfverföring efter födelsen och skall bidraga i hög grad att reducera dödlighetsprocenten.

Behandlingen af föl, som är angripet af sjukdomen, har icke visat sig så verksam, som önskligt hade varit. Under de senaste åren har man börjat använda vaccination med lyckliga resultat. Denna behandling består i insprutning under huden med en spruta, med en passande dosis af anit-streptococcus serum eller joint ill polycalent becterins. Dessa preparat böra skaffas hos en pålitlig djurläkare och gifvas under hans uppsyn.

Såren på lemmarna böra ock rensas hvarje dag med lika delar af tincture og iodine och rent vatten. Mellan 10 och 30 droppar af tincture of iodine, utblandat i några uns vatten kunna också användas hvarje morgon till utrensning af munnen. Det sjuka fölet bör vårdas noga och gifvas riklig näring, och dess krafter bör sökas uppehållas genom att gifva det mjölk och ägg.

LÄKARE.

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg.
Tel. St. John 474.

DR. B. GERZABEK
LÄKARE,
som erhållit diplom i Österrike-Ungarn, Tyskland, London, England, Canada etc. F. d. assisterande läkare vid de kungliga och kejserliga klinikerna i Wien, Krakau, Prag, Berlin, Paris och London, England.
SPECIALIST
för mag- och lunglidande, sjukdom i inälfverna, könS- och fruntimmerssjukdomar, sår, förlösningar och operationer. Behandling i och utom hemmet, såväl som i mitt privatsjukhus. Besökande läkare å St. Boniface och General hospital.
Mottagningstid: 8—12 f.m., 2—6 e.m. 7—10 på kvällen.

Dr. R. L. HURST
Medlem af Royal College of Surgeons, England. Licentiat af Royal College of Phisicians, London. Specialist: Bröst-, närv- och kvinnosjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg, Portage Ave., midt emot Eatons. Telefon Main 814.
Kontorstid: 8—5 och 7—9.
Bostadstelefon Garry 1175.

Dr. C. E. Johnson,
Skandinavisk läkare.
KONTOR: DOMINION BANK,
678 Main Street (Alldeles bredvid Gordon-Mitchells apotek).
Kontorstelefon: Garry 4284.
Privattelefon: St. John 234.

Björnson & Brandson
LÄKARE.
Cor. William and Sherbrooke.
Mottagningstid: 2—3, 7—8 e.m.
Bostadstelefoner: Garry 321 — Garry 762.

DR. J. STEFANSSON
Isländsk specialist på ögats, örats, näsans och strupens sjukdomar.
401 BOYD BUILDING,
Hörnet af Portage ave. och Edmonton.
Tel. M. 3088 eller Gärry 2315.

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Tel.: Kontor, Main 6131 och 6132
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
514 Sterling Bank Bldg., Winnipeg.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 MacArthur Bldg.
Telefoner: Main 4503 och 4504.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN.
P. O. Box 1656.
WINNIPEG, - - MANITOBA.

PERCHERON BELGIAN & HACKNEY HINGSTAR
till salu på liberala villkor och garanti.
Breeders Lien notes lämpliga för kollektering af hingstbetjäning 50 cents per hundra.
Hingstbok med plats för 100 entrees, 25 cents.
J. H. GRAHAM
Barn: Ave. E., 21st st.
Saskatoon, Sask.

EDMONTON ALTA.

DR. J. BOULANGER
Post Graduate från Paris och London sjukhus. F. d. Kirurg Misericordia Maternity, Montreal
Genito-Urinary Diseases Laboratorium
Kontor och bostad:
10011 Jasper Ave., Edmonton, Alta.
Nästa dörr till Yale Hotel
Telefon 1032.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och guldsmedsaffär.
9962 Jasper Ave., East.
Speciellt uppmärksammas postorders.
Ur- och juvelreparationer.
Telefon 1747, Edmonton, Alta.

North Star Drilling Co
Canadensiska agenter
GUS PEECH FOUNDRY CO.
Monitor Drills och Angers
Hörnet Broadway och Armour St.,
REGINA, SASK.

FREDA SIMONSON
Concert Pianist
and
Teacher of Pianoforte
Late pupil of Milan Sokoloff.
Studio, Suite 32, Machray Apts.
Phone St. John 694.

Omborrning af gamla cylindrar
är en af våra specialiteter. Hvarför kasta bort gamla cylindrar, emedan de äro nötta en smula, då vi kunna omborra dem för eder och göra ny pistong och ringar som passa? Sänd eder cylinder till oss NU.
Vi garantera allt detta arbete.
Vi göra äfven gjutning af alla slag, såsom kugghjul, sprockets, remskifvor, balanshjul, grate-bars, flame-sheets, plogstandard etc.
Maskinreparationer tillses genast.
Vi ha en af de mest modärna anläggningar i Saskatchewan, bestående af maskinfabrik, modellfabrik, gjuteri, smedja och oxy-acetylene svetsanläggning. Allt arbete göres under eget tak.
MODARN OXY-ACETYLENE SVETSANLÄGGNING. KOMPETENT SVETSARE TILL EDER TJÄNST.
JOHN EAST IRON WORKS
DEPT. 9, 121 AVE. C NORTH. SASKATOON, SASK.

Hudar — Pälsverk — Ull
Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa dem till
Frank Massin
och fraktsedlar. Efterskrif priser
BRANDON, - - - - - MAN.

Flere stenografer och bokhållare önskas
Det är betydlig brist på kompetent kontorsfolk i Winnipeg på grund af att så många kontorsmän tagit värfning.
THE SUCCESS BUSINESS COLLEGE
Graduenter äga företräde. SUCCESS är det största — starkaste — mest pålitliga. Det tränar flera studenter än alla konkurrenter tillsammans —har tio afdelningsskolor — enrollerar mer än 5,000 studenter om året. Har artiga, kompetenta, skickliga lärare. Enrollera när som helst. Efterskrif upplysningar.
THE SUCCESS BUSINESS COLLEGE, LTD.
COR. PORTAGE & EDMONTON, WINNIPEG, MAN.

Copenhagen

TUGG-TOBAK
Gjord af den mest utvalda, rika, saftiga bladtobak — garanterad absolut ren.
Detta är asken, som gifver eder världens bästa tuggtobak.
HOS ALLA HANDLARE.